(२४) चातुर्होत्रचयन तद्वेदनयोः फलं दर्शयति। "ब्रह्मणः सायुज्यꣳ सलोकतामाप्नोति। एतासामेव देवतानाꣳ सायुज्यम्। सार्ष्टिताꣳ समानलोकतामाप्नोति। य एतमग्निं चिनुते। य उ चैनमेवं वेद" इति। ब्रह्म वै चतुर्होतार इति चतुर्होतृमन्त्राणां ब्रह्मत्वाभिधानात्। तदीयचयनेन 'ब्रह्मणः' चतुर्मुखस्य, 'सायुज्यं' तादात्म्यं, 'सलोकतां' एकलोकनिवासं, वा प्राप्नोति। तथा 'एतासां' तत्तन्मन्त्रोक्तानां तत्तदभिमानिनां 'देवतानां' तादात्म्यं, समानैश्वर्य्यं, 'समानलोकतां', वा 'प्राप्नोति'। अत्र श्रद्धादितारतम्येन फलस्य विविधत्वं॥

(२५) चतुर्होत्रचयनस्याङ्गविधायकं ब्राह्मणं सावित्र नाचिकेतयोरतिदिशति। "एतदेव सावित्रे ब्राह्मणम्। अथो नाचिकेत" इति॥ १२॥ अत्र मीमांसाप्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्।

शर्करा उपधत्तेऽक्तास्तेजो वै घृतमत्र किम्।
तैलादिनाञ्जिता अक्ताघृतेनैवाथ वाञ्जनम्॥
तैलादिनापि मुख्यत्वादसञ्जातविरोधनात्।
अप्राप्तार्थत्वतश्चास्य विधेर्वादाद्बलित्वतः॥
सामान्यमननुष्ठेयं विशेषस्तु विधौनहि।
घृतेनैवाञ्जनं वाक्यशेषात् सन्दिग्धनिर्णयात्॥
अर्थवादगता चेयं स्तुतिर्घृतमुपेयुषी।
बोधयन्ती विधेयत्वं घृतस्य गमयेद्विधिम्॥

अक्ताः शर्करा उपदधाति। तेजो वै घृतं इति श्रूयते।